

Sirenesang og blævrende bluesorgler

Elegant, seriøs, æterisk, magisk og funky. Men også udmattende og lige lovlig sentimental. Det er blot nogle af de tillægsord, som Politikens anmeldere Christian Munch-Hansen, Thomas Michelsen og Henrik Palle hæfter på de jazzkoncerter, de har overværet både inden- og udendørs i København de seneste dage.

JAZZFESTIVAL

Enrico Pieranunzi Septet.
Betty Nansen Teatret. Mandag.

SOM EN sukkerknald dyppet i minderne efter en kærlighedsaffære. Nostalgisk, drømmende, vemodigt og en tand for sødt. Sådan lød det, da den italienske mesterpianist Enrico Pieranunzi sammen med Benjamin Koppel på sopran- og alt-sax, Scott Colley på bas og en kvartet bestående af nogle af Danmarks bedste klassiske strygere opførte sit gennemkomponerede værk 'Les amants'.

Improvisation var der kun tale om i det omfang, det foregik inden for stykkernes fastlåste form, og selv om Pieranunzi mestrer både jazzen og det klassiske, måtte man nøjes med at opleve ham som diskret kapelmester med enkelte afdæmpede soloer undervejs.

På albummet fra 2004 virker musikken med Rosario Giuliani og Marc Johnson uderspillet og elegant uden at ryste jorden under ens fødder. Mandag på Frederiksberg blev 'Les amants' soundtrack til en lige lovlig sentimental fransk film. Alle gjorde det godt, men materialet var for ensfarvet til at kunne bære godt en times koncert. *tm*

Jakob Davidsen & Lift. 5e. Mandag

EN AF DE MEST specielle konstellationer i dansk improvisationsmusik udgøres af kvindeduoen Lift alias vokalisterne Sissel Vera Pettersen og Randi Pontoppidan. De anvender deres respektive stemmer i frit formede forløb med brug af live electronics og små instrumenter.

Og det var et ganske særligt lydunivers, der mødte én med de to eksperimenterede sangerinders smukt farvede stemmer og rytmiske improvisationer, der bredte sig i rummet som fragmenter af drømme, kombineret på en meget fin måde med Jakob Davidsens stærkt nærværende klaverspil, ligeledes styret af øjeblikkets spontane indskydelser.

Og Davidsen har den erfaring kammermusikens og improvisators sans for kontraster – med sine abrupte klaverfigurer ind over de svævende sirener, eller omvendt: smukt cirkulende klange op imod kvindernes lydlege, raslende perkussion og dybe rumklangedroner. *cm-h*

Per Møllehøj Trio. Mellemrummet. Lørdag.

CAFÉ MELLEMRUMMETS rolige atmosfære må være den diametrale modsætning til de rituel brølende og himmelstræbende koncerter på Roskilde Festival. Her i det svale kælderlokale i Mellemfolkeligt Samvirkes café kunne man på sommerens hidtil lumreste dag høre standardjazz med den fine guitarist Per Møllehøj, bassisten Anders Christensen og trommeslageren Morten Æro. Musik båret af en intimitet og en fokus på de mindste detaljer, som ikke fås andre steder end netop i sådanne diminutive omgivelser.

Og Per Møllehøj stræber ikke efter uønskede eksperimenter. Musikken er fra jazzens standardrepertoire og kører seriøst efter bogen, og Møllehøj er en særdeles velformuleret musiker, der søger dybt i stoffet. *cm-h*

Kjeld Lauritsen Trio & Miriam Mandipira.

Nyhavns Mindeanker. Søndag.

EN PERFEKT BOOKING til solrig fest midt i byens pulserende gadeliv med busser og biler i en lind strøm rundt om Kgs. Nytorv og folkemængder med solbriller, forsamlings om scenen ved Mindeankret, nikken-de til beatet fra Kjeld Lauritsens orgeltrio og nippende til sodavand og store fadøl. Trioen, der består af Lauritsen med sit folkekære og blævrende stuemøbel af et Hammondorgel, den bredt anlagte trommeslager Søren Frost og den dygtige gui-

tarist Per Gade, har efterhånden slået sit navn fast som mainstreamjazzens væsentligste af sin slags herhjemme. De swinger bagenden ud af hoserne.

Og som bonus i hatten havde trioens sangerinden Miriam Mandipira med, og hendes kraftfulde soulstemme levede op til situationen. *cm-h*

Rasmus Ehlers & John Ruocco.

Jazzcup. Søndag

MAN KUNNE I Jazzcup søndag eftermiddag opleve en skøn kammermusikalsk stund i selskab med den erfarne og nok lidt oversete Rasmus Ehlers ved klaveret og den herhjemme stort set ukendte klarinettist og veteran med base i Holland, amerikaneren John Ruocco.

En forunderligt fabulerende musik med Ehlers som lydhor akkompagnator og lejlighedsvis solist og Ruocco i aldrende fordybelse om klarinetten med hvidt skæg og hår i vill vækst som en slags fysisk manifestation af hans kriblende klarinetpoesi.

John Ruocco blander jazzens fraser med den europæiske modernismes tonesprog. Ganske givet inspireret af bl.a. Jimmy Giuffrè, om end Ruocco ikke helt har denne mesters sans for pauser og for at lade tonerne klinge.

Som sådan var det musik med nogle indbyggede begrænsninger. Men med et velgørende menneskeligt aspekt af ægte følelse fra en original stemme. NB: Joe Lovano, Bob Rockwell og Kenny Werner var blandt publikum. *cm-h*

Christian Lillinger & Guests. 5e. Mandag.

DEN TYSKE avantgardetrommeslager Christian Lillinger er en af årets udenlandske gæster på ILK-scenen 5e i Kødbyens gamle slagtestald. Og han var skarp og med fokus i sit rykvisse og distinkte spil, da han skabte en række frit improviserede forløb med guitaristen Mark Solborg, saxofonisterne Sture Ericson og Francesco Bigoni samt bassisten Jeppe Skovbakke. Lillinger benyttede sig blandt andet af små træklodser, lampeskærme af metal og et lille rivejern til at aflokke sine trommeskind og bækken nye nuancer.

Men der kan hurtigt blive for mange stemmer i koret med fem musikere på frihjul. Flere af passagererne kom til at ligne hinanden for meget i intense kakofonier, som også blev udmattende at lytte til. Bevares, der var også fine øjeblikke at hente blandt andet i den afsluttende magiske sekvens. *cm-h*

Palle Mikkelsen – med Helen Davies, Jakob Bro og Ayl Soloman.

Kruttønden, mandag.

DET STARTEDE I omegnen af Nat King Cole-klassikeren 'Nature Boy' med fuld Gad-dafi på rumklangen, og det endte godt halvanden time senere med Jakob Bros komposition til sin far 'Lyskaster' fra hans seneste cd, 'Gefion'. Mellem disse to definerbare punkter blev der foretaget en rejse, som gik til forskellige mentale egne af

DISKRET. Italienske Enrico Pieranunzi mestrer både jazzen og det klassiske. Men til koncerten på Betty Nansen Teatret blev der kun plads til enkelte afdæmpede soloer. Foto: Janus Engel

det mikkelsborgske univers, hvor der er højt til himlen, og hvor spiritualiteten og skønheden er i højsædet.

De fire musikere fra så forskellige dele af verden som Ghana, Wales, Jylland og Nørrebro, kommunikerede eminent godt med hinanden, og det musikalske udtryk vekslede fra æterisk søgende avantgardisme til bundsolid heavy metal-funk med Black Sabbath-trommer og distortion på guitaren. Kapelmesteren gik med sin trompetsnabel rundt som en venlig elefant og nussede sine medmusikanters, dikkede dem lidt under hagen og smilede, så de ydede en endnu bedre og federe indsats.

Det er musik, som tør tøve, som tør udstille sin proces, og som vil være et bud på en meningsfuld totalsammenhæng. Når Mikkelsen og konsorter skaber musikalske universer, er det meningen, at man skal bebo dem med krop og sjæl, hjerne og hjerte. Og det gør man gerne, fordi de er så smukke og indtagende.

Så en aften i selskab med denne kvartet blev en slags wellness-campingtur, og efterfølgende så man på et skumrings-Østerbro med milde og forstående øjne. Musik er en helbredende og forløsende faktor, når det fungerer optimalt. *hp*

thomas.michelsen@pol.dk

henrik.palle@pol.dk

kultur@pol.dk

Slemme drenge tog stikket hjem

Trioen The Bad Plus har allieret sig med saxofonist Joshua Redman på deres overbevisende vej igennem livets burleske.

JAZZFESTIVAL

The Bad Plus Joshua Redman.
Kulturhuset Islands Brygge. Mandag.

Den hippe amerikanske powerjazztrio The Bad Plus har huseret på jazzscenen i mere end 10 år, selv om der på det seneste har været mere stille om den utæmmelige treenighed: den buttede pianist Ethan Iverson med langt mere inde bag ved hornbriller og skaldet isse, end det umiddelbart ser ud til, den taterede muskelmand og trommeslager David King, som jeg helst ikke vil fornærme i en gyde en mørk aften, og den elegante bassist Reid Anderson med den knastørre humor.

De tre personligheder har opdyrket deres helt eget tag på jazzen, bevidste produkter, som de er, af amerikansk populærkultur, opflasket med burgere, b-film, reklame-tv, heavy metal, sødsuppepop, social ulighed og lange bebopsoloer. Nu har de slået sig sammen med en af tidens skrappeste tenorsaxofonister, Joshua Redman, og det er ikke nogen *bad idea*.

Sammen indtog de med største selvfølgelighed scenen på Islands Brygge i aften-skumringens lys og kolige vind. The Bad Plus mestrer at dosere deres virkemidler. Som måden at præsentere bandet på (to gange) med lakoniske 'tv-jingles' til at iscenesætte hver musiker, hvilket også fungerer som ironisk kommentar til massemediernes automatiserede talkshow- og prisuddelingskultur. Og de mestrer opbygningen af musikalske forløb med øgede spændingskurver.

JOSHUA REDMAN tilføjer ikke bare et element af alvor og fordybelse med sin dybt seriøse indstilling til sin metier. Han kommer også med en ekstra, syngende og solistisk dimension, der repræsenterer mindst et halvt århundredes jazz- og saxofonhistorie, som han har inde under huden som stolt arvtager ikke blot fra sin far, saxofonisten Dewey Redman, men også sine intense studier af andre af saxofonspillet store mestre som Sonny Rollins og Michael Brecker.

Og i sin solo i stykket 'Faith from the Air' kunne han gribe tilbage til Albert Aylers virile saxofonhyl og Ornette Colemans frie fabulering i forhold til det rytmiske og harmoniske fundament for et øjeblik senere at vende tilbage 'i hak' med de øvrige musikere. I det hele taget lykkedes det Redman at give sit spil en følelsesfuld intensitet, der stod som en vigtig modvægt til hans dårlige vane med at fortabe sig i tekniske færdigheder.

Men kernen i musikken er fortsat umiskendeligt trioens fortjeneste. Og sådan ville det være, uanset hvilken solist de skulle finde på at invitere med på løj.

Og med Ethan Iverson råder trioens over en både intelligent og meget anderledes amerikansk pianist. Hans spil bærer ikke præg af nogen bestemt skole inden for den rige klavertradition i USA. Snarere har han en mere europæisk klangepatetelse og et funkende melodisk anslag, der næsten uden brug af venstrehånds-harmonier fremstår rensat og klart.

Med denne teknik som fundament kan han på en friere måde forholde sig til og præge de originale kompositioner og ikke mindst coverversioner af pop- og rockklassikere af blandt andet Black Sabbath, Nirvana og Abba, som gruppen i sin tid gjorde til et varemærke. Og hans evne til at overraske med funkende sololinjer og pludselige burleske eller skæve detaljer i tangenterne fornægtede sig heller ikke.

ANDET SÆT VAR måske ikke helt på højde med første. Og måske var det hele, når alt kommer til alt, lovlig skarpt skåret.

Skulle man ofre en enkelt mønt på kanten af ønskebrønden, skulle det være med tanken om, at The Bad Plus Joshua Redman ville gå endnu dybere i det musikalske stof og bare i nogle minutter glemme, hvilket billede de har bygget op af sig selv. Men selv med det i mente (og uundgåeligt på nethinden) leverede de festivalens hidtidige musikalske højdepunkt.

CHRISTIAN MUNCH-HANSEN

kultur@pol.dk

Den grå guldgraver

Gary Peacock er blevet en ældre herre, men swinger stadig bassen, så man må overgive sig pladask.

JAZZFESTIVAL

Niels Lan Doky/Gary Peacock/Alvin Queen. The Standard. Mandag.

Det er fingrene, jeg ikke kan holde øjnene fra.

80-årige Gary Peacocks store, benede fingre med deres kraftfulde og fløjlsbløde tag på bassens strenge. Alvin Queens brune fingre, der holder om trommestikkerne, som om de ingenting vejer og alligevel er bærere af umåelig slagkraft. Som 100 sommerfugle i løs vægt strejfer han trommeskind og hi-hatte. Tænk, at så kraftfuld en mand kan rumme så megen lethed!

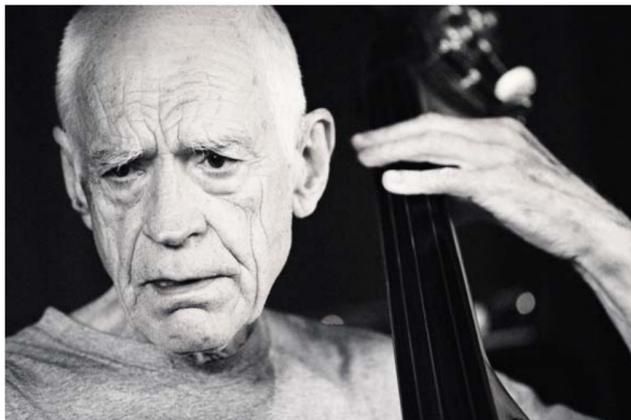
Det intime rum på The Standard er en

enestående mulighed for at opleve disse magiske musikere på klos hold. Man kan se hver eneste antydning af et smil, når medspilleren laver en finte, der er særlig fræk, eller har fundet et uventet følsomt punkt, der ud af det blå pludselig er det eneste rigtige.

Gary Peacock er det store trækplaster. En af verdens bedste bassister og stadig i fin form i en alder, hvor man samtidig ikke kan vide, hvor mange gange man får chancen igen. Peacock fra Keith Jarretts trio og Bill Evans' trio. 64-årige Alvin Queen, der allerede som 12-årig sad ind med John Coltrane og senere blandt andet spillede med Horace Silver.

DET ER DOG ikke med demonstrativ ydmyghed, yngstemanden Niels Lan Doky anfører trio. I al hurlumhejsnakken om business, underskud og den svære kunst at drive en jazzklub kan man næsten glemme, at Niels Lan Doky virkelig er en verdensklassemusiker. Men han selv ser ikke ud, som om han har glemt det, og lyder heller ikke sådan.

Mandag er den fjerde aften ud af ti, hvor trioens hver aften spiller to gange på The Standard. Et jazzgig som i de go'e

TÆT PÅ. At få lov at opleve 80-årige Gary Peacock i den intime atmosfære på The Standard er helt uforglemmeligt. Her er han fotograferet under prøverne. Arkivfoto: Miriam Dalsgaard

gamle dage. Dette er det sene sæt, så klokken er 22.30, da de ældre herrer rejser sig fra sofaen nede i hjørnet og går på.

Opvarmningen er en dejlig lang udgave af Jobims 'Portrait in Black & White', hvor de gamle fingerknogler kan blive strakt ud og varmet igennem af en brasiliansk brise.

Men det meste er Niels Lan Dokys egne kompositioner i rollen som standardrepertoire. Hvor melodien er den mere eller mindre forgyldte ramme, musikkerne går i gang med at udfylde sammen på scenen. Peacock med sine dybt syngende mørke-bløde toneklange, Doky med sit glasklare spil og Queen med sin drilagtige ekvilibrisme og til tider næsten kælent tilbageholdte strejftog.

Det romantiske og det filmiske ligner en slags rød tråd i Dokys afvekslende kompositioner fra 'Return to Denmark' til den meget nordiske 'Toots' Waltz'.